

קונטרס דעת תורה השמר לך "פענ"ן" חלק ג' מספר אבן מקיר תזעק

אור הזוהר 545 ★ אדר א' תשע"ד

חלק לג

מפעל הזוהר העולמי

בנישאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גרועי הצריקים אומרים ללמוד זוהר הקדוש

רבי שלום יהודה גרוס
האדמו"ר מהאלמין
נשיא מפעל הזוהר העולמי

בהמשכים

סיפורי מעשיות על כשרות המאכלים

אם לא שבק הימנותא. כבר כתב הגאון בדברי חיים ח"ר יו"ד ס"ו' בזה"ל "ועיני ראו כמה יראי השם לומדי תורה שהיו אצל צדיקים ולאחר שנתחנכו באומנות זה של שו"ב הנפכו לאיש אחר אשר אם לא ראייתי בעיני לא האמנתי" ממילא אין לת"ח ליכנס בפרצות דחוקות מאוד וצריך להיות בהשכל ודעת איך ליתן הכשר ועל מי לסמוך ולהיות עינו פקוחה בכל המתרחש תחת הכשרו.

ח.ק.

תאבו נא בטובכם להשיבוני מפני מה זנח כל כך שדה ההשגחה וכל מי שרוצה ליטול את כו' רובא דרובא בעלי איטליז (בוטשערס) אין להם משגיח כלל וכלל זה שיש לו אינו רק מראית עין ובפרט הקעטערערס שיש לנו אינטערערס שיתנו ליהנות מכל מידי מגדניות וזה גורם שיעלימו עין מהרבה מיני חששות (ואמת שהיום יש חסידים ויראי השם שאין אוכלים רק טועמים מיני פירות וכדו') ואוכלים שם הרבה יראים בעבור שאומרים שהקעטערער הוא בר סמכא. וכרינא כד הוינא טליא ולמדתי אצל מו"ר הה"ק מו"ה ש"י קליין ז"ל בעל המחבר ספר דרך הטובה והישרה וקול סופרים והוא הי' חסיד מפואר וי"ש גדול וסיפר לנו שכשאשר דר בניר באטור ושם הי' המנהג להשכיר בכל שנה האפי' של מצות ושנה אחת השכיר הה"צ הג"ל את בית האפי' ובאשר שהגה"ק אב"ד נירבאטור הי' אוהבו וידידו שמח מאוד שהבית אפי' של מצות יהי' ביד ת"ח וי"ש גדול אבל הה"צ הג"ל לא רצה שישמכו עליו לכן הלך להגה"ק מניר באטור זצ"ל ואמר לו, להוי ידוע לכן שאני אראה רק להרויח ממון ואשגיח רק על זה ולא על הכשרות ובכן אני מבקש ממעלתו שיעמיד משגיח הגון ואיש קשה אשר לא ישא פני איש, וכל זה מפני שהי' י"ש באמת ולא רצה שישמכו עליו בדבר שיש לו נגיעות, וכאן הכל כשרים במקום שעל כל צעד צריכים להביט בעינים פקוחות כי בקל יכולים להיות נכשלים במאכלות אסורות.

אהרן קליין שו"ב

מחאה על מכירת הבשר ע"י קצבים קלים

בס"ד יום ד' פ' לך שנת תשל"ה פה פּיטצבורג יצ"ו.

הנה באתי לעורר בדבר הפירצה הנוראה שנופרץ במלואו כאן בעיר פּיטצבורג שיש כאן בוטשער שיש לו השגחה מרב מובהק, וחופץ מזה שהבוטשער הוא קל שבקלים שרוחץ בבריכת שחי' בתערובת רח"ל ג"כ מכניס בשר משוחט קל שמגלח זקנו בימי הספירה וכו' וכו'.

ומה שנעשה בענין הניקור חס מלהזכיר שאחד סומך על השני ועוד ועוד שאיני יכול לכתוב על הגליון. ואנשים לומדי תורה ויראי השם אינם נותנים על לבם מה שנעשה כאן, וכדאי לפרסם הענין שראיתי מובא בשו"ת אבני צדק להרב י. טייטלבוים יו"ד א' רואה אני דברך טובים שאפילו בעסקי העולם כל משכיל בוחר לנפשו הדרך היותר משומר מכל נזק ומכשול ואפילו באפשר רחוק, על אחת כמה וכמה שיש לנו לעשות כן בדרכי התורה והמצות וכו' ואיך נכנס עצמינו במקום צר ומשעול הכרמים ע"כ.

ובנוגע לענין שאחד מן הרבנים המפורסמים הוא הרב המכשיר, צר לי מאוד להשיב על זה שתי תשובות. באמת פלא בעיני מאוד למה הרבנים בארצינו אוחזים מידת השתיקה, והא לך דברים נעימים מרב מפורסם שכתב על זה בדרך כלל, הלא הוא הרב יהודה סג"ל ראזנער בספר "כתב יושר דברי אמת" ז"ל הלא או ראה או ידע כתיב ואיך מעידים על פי ידיעה מפי איש ולרוב הוי ע"י השתלשלות הידועה, כי הרב מאמין לאיש מכירו שהוא נאמן לו לפי השערותו והאיש הנאמן הזה מאמין לאיש אחר פחות ממנו וכך הולך הנאמנות עד שהשלישי והרביעי עברין ממש, ובעיני ראייתי עדות רב כזה שהי' נותן הכשר לאיש נאמן אולם הנאמן נתן נאמנות לשני והשני לשלישי, עד שבן השלישי שהי' מחלל שבת בפרהסיא בא ג"כ בכלל הנאמנים. ולפי דעתי עדות הכשר כזה אשר הרב איננו עד הרואה הוא בטל ומבוטל על פי דין, ואם כי הרב מעיד על המשגיח גם בזה אינו רק עדות של ידועה קמייתא ומי יודע

וְכָל מִי דְאֶשְׁתַּדַּל לְקַרְא אֶת הַזְּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ אֶפְיָלוּ בְּקִרְיָא לְבַד וּבְגִמְגוּמִים, הָרִי הוּא כְּהוֹגָה וּמְפָרֵשׁ אֶת הַשֵּׁם, שֵׁישׁ כּוֹחַ בּוֹ לַעֲשׂוֹת נְסִים אֶפְיָלוּ בְּלֹא יְדִיעָה, וְיִגָּן עֲלֵיו בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא [הַגְּהוֹז הַרְמָזִי- ר"מ זְכוּתָא קַע"ח:].

המשך מעלון הקודם

ועיין רמב"ם פ"ד מהמ"א ה"ט שכתב וענין הכתוב שהנוטה למות מחמת מכות' ואי אפשר לה לחיות מחמת מכה זו אסורה, מכאן אמרו חכמים זה הכלל כל שאין כמוה חי' טרפה. ובהלכה י"א כתב בהמה שהיא חולה מחמת שתשש כחה ונטתה למות הואיל ולא אירע לה באבר מאיברי' הממיתים אותה הרי זו מותרת, שלא אמרה תורה אלא כעין טריפת חית היער, שהרי עשה בה מכה הממיתה אותה, ע"ש.

הנה נראה שמחלק החילוק בין שנסתכנה והיא מסוכנת בידי שמים ובין שנסתכנה מחמת מכות' שהוא בידי אדם ואי אפשר לה לחיות. וא"כ לא מיבעיא אי נימא דכן היא ההלכה, א"כ פשוט דדין אסור לשחוט מטעם מסוכנת בידי אדם, שכיון שנפלה כאבן דומם הרי היא עכ"פ בכלל מסוכנת. אלא אפילו נימא דחילוק זה אינו מוכרח בדברי הרמב"ם, שהרי כשמנה י"ח טריפות, וכן בפ"י כשמנה בה"ט שבעים מיני חליים שאוסרים את הבהמה כתב בה"ב שאין להוסיף על טריפות אלו, והאריכו כבר בזה האחרונים, מ"מ בדין מטעם אחר יש לאסרו כיון שהחשמל דרכו לשרוף הבהמה, וכבר התחיל בו מכת השריפה עד שנפלה לארץ, אמרינן סופה למות משריפה זו כמו בארס או שכבר נשרף המוח או שאר אברים הפנימיים, ועכ"פ היינו צריכים לבדוקה בכל גופה וכבר קיי"ל דאין אנו בקיאים בבדיקות כאלו.

ומה שכתב מעכ"ת דאפשר שהבהמה רובצת תחת' רק בכדי להשתמט מזעזוע החשמל. הנה פשוט דזה אינו, שהרי לאחר נפילתה לארץ באים הנכרים ומושכים רגלה וקושרים עלי' שלשלת של ברזל ומסבכים אותה, ואם לא קבלה מכה מהחשמל עד שאבדה כל חוש' וכחה נחלש, אז אדרבה היתה מבעטת בהם ומצלת עצמה כשתראה שכלתה עלי' הרעה. אבל פשוט דהחשמל מהממ מוחה ומאבדת כל כח הרגשתה ואין לה כח והרגש שהמיתו הרגשה עד שנעשית כאבן דומם ע"י החשמל.

והנראה פשוט, דאדם המקבל מכת חשמל כזו עד שנעשה מחוסר הכרה ואבד כל החושים ונפל לארץ כאבן דומם הרי הוא בכלל חולה שיש בו סכנה ויביאוהו לבית חולים ויטפלו בו הרופאים ויתנו חמצן (אקסידווען בלע"ז) ומותר לחלל עליו את השבת. וכבר ראיתי בעונ"ה בעצמי כשהייתי באוישביץ וכן קרה בעונ"ה זה לפני כמה שבועות באחד שעלה לתקן חשמל ואחז בו החשמל ונפל לארץ, ובעו"ה הביאוהו לבניה"ח ואחר איזה ימים מת שם. ואמרו שמיד שנפל כבר נשרף בו המוח ולא היו יכולים להצילו. עכ"פ פשוט הוא מאד שאם באדם יחזיקוהו בחשמל עד שיבא למצב בלתי הכרה ובלתי הרגשה אז הוא כבר יותר מחולה מסוכן, וא"כ בהמה נמי עכ"פ נעשית מסוכנת ע"י זרם החשמל וכ"ש הוא מאלו שחשבים ביו"ד סי' ס'.

והנה הגם דבש"ע איפסקא הילכתא דמסוכנת מותרת ואפילו לכתחילה מותר לשחוט כמבואר שם ל"ז, וכמ"ש לעיל, מ"מ שם ל"ז ע"ב ודף מ"ד ע"ב אמר הנביא אהה ה' אלקים הנה נפשי לא מטומאה ונבלה וטרפה לא אכלתי מנעורי ועד עתה וגו'. ונבלה וטרפה לא אכלתי מנעורי שלא אכלתי בשר כוס כוס מעולם, פרש"י כוס כוס שחוט שחוט שלא תמות, לפי שמסוכנת היא, דנבלה ממש ליכא למימר, דא"כ מאי רבותי'.

והנה בש"ע ס"ג שם גדולי החכמים לא היו אוכלים מבהמה שממרהים ושוחטים ודבר זה אין בו איסור אלא כל הרוצה להחמיר על עצמו ה"ז משובח, וכתבו הבה"ט ושמ"ח ותב"ש דבהמת עכו"ם אין לשחוט מסוכנת, וכן מוריין כל ישראל. והוסיף התב"ש סקי"ד דהאידינא דנפיש התולין להקל ומקלו יגיד לו ראוי לכל בעל נפש להזהר אפילו בבהמת ישראל, הובא בדרכ"ת סי' י"ז אות מ"ד. ומעתה בדין אפילו לא מיבעיא אם היא בהמת עכו"ם כיון שהיא מסוכנת אפילו היתה מסוכנת דעלמא נמי אין שוחטין ואפילו בבהמת ישראל הי' ראוי להחמיר. א"כ דא שנית שיש לאסור בזה.

ועוד בו שלישי' דנלפענ"ד לפמ"ש הריטב"א ז"ל דאף דמקח וממכר בשוי"ט אינו אלא דרבנן גזירה שמא יכתוב (ועיין רש"י ביצה ל"ז וכו'), מ"מ היינו דוקא במו"מ שהוא באקראי בעלמא אבל לעשות משא ומתן בקביעות אף בדבר שאינו מלאכה אסור מדאורייתא. ועיין רמב"ן עה"ת פ' אמור עה"פ יהי' לכם שבתון, והביא הח"ס ז"ל ומרן הבי"ש א"ח סי' פ"ט יצא לחדש מינה דאפילו למ"ד אין מבטלין איסור לכתחילה מדרבנן היינו באקראי בעלמא, אבל לבטל איסור בתמידות כולי עלמא מודו דאסור מדאורייתא, ובמקום אחר הבאתי ראיי' לזה מהא דקיי"ל יו"ד סי' קי"ז דכל איסורין שבתורה אסור לעשות בהן סחורה, דתנן אין עושין סחורה בנבילות וטרפות (משנה שביעית פ"ז), וקיי"ל בנודמנו לו לצייד נו"ט מותר למכרו, רק בתמידות אסור לעשות עמהם סחורה, והרי החילוק בין בתמידות לאקראי בעלמא.

שוב מצאתי כן מפורש בשו"ת הרשב"א ח"ג סי' רי"ד שחילק להדיא בין דבר שנתערב בדרך מקרה בעלמא לא החמירו בו, לדבר שדרכן לעשות כן לעולם אסרו ואינו בטל, ע"ש באריכות, והואו דבריו ביה יוסף יו"ד סי' קל"ד ע"ש.

ולפ"ז נלפענ"ד לחדש דאפילו למ"ד דמסוכנת מותר לשוחטה לכתחילה היינו דוקא באקראי בעלמא, שקרה שהבהמה היתה מסוכנת היתרו לשוחטה אבל בתמידות לעשות הבהמות מסוכנות בכל עת קודם שחיטה, לכ"ע אסור מה"ת לשוחטן.

ולפ"ז נלפענ"ד להוסיף כ"ש מסוכנת דידן שבא ע"י חשמל דאפילו נימא שאם אירע מקרה ובהמה

המשך בעלון הבא

